

Hooggeachte Heeren en Broederen!

Wat ditmaal bij het opkomen ter Deputatenvergadering van zelf aller hart vervult, is uiteraard de vraag: *Wat nu?* Achter ons ligt thans een periode van meer dan een halve eeuw, waarin steeds weer de Schoolvraag schier aller aandacht tot zich trok. In zijn bekend program van 1869 nam Groen van Prinsterer niet anders dan ééne enkele vraag, en dan die over het Schoolgeding op, en sinds 1878 is dit wel in veelzeggenden zin anders geworden, zoodat in 1897 het Program van actie zelfs een algemeen politiek karakter verkreeg; maar ontkend kan toch niet, dat ook in die tweede periode nog altoos de Schoolquaestie 't meest de aandacht tot zich bleef trekken; zij 't al niet voor onze Staatslieden, dan toch voor het overgroote deel onzer Kiezers. Thans eerst is hierin een doortastende wijziging gekomen. De gelijkheid in rechten van de twee soorten scholen is thans wetsbeginsel geworden, en al moet 't betreurd, dat nog altoos een groep radicalen aan ons nu verkregen recht blijft tornen, en dat van Christelijk-Historische zijde halverwege halt is gemaakt, dit alles kan toch niet anders dan een geschil van korten duur zijn. Mits we, onverbiddelijk aan onze verkregen rechten vasthoudend, als één man in engen bond voor onze rechten blijven opkomen, is het Schoolgeding straks een voorgoed gewonnen pleit. Natuurlijk zal heel de Anti-revolutionaire partij ook in dit laatste stadium van de worsteling, trouw en standvastig voor de rechten van onze onderwijzers moeten opkomen; maar ook al is hierbij aanvankelijk nog met velerlei tegenstand te worstelen, principieel is dit pleit van een halve eeuw dan toch ge-